

Zulawszky Béla őrnagy



1869-1914

Zulawszky Béla (Tóketerebes, 1869. október 23. – Sarajevó, 1914. október 24.) olimpiai ezüstérmes vívó, honvédtiszt, őrnagy. A cs. és kir. 38. gyalogezred tisztje volt.

Vívni az 1890-es években kezdett a Magyar Atlétikai Clubban (MAC), ahol Halász Zsiga, Tasnádi és még számos vívó társaságában, a legjobbak közé tartozott.

Később Hercegovinába került ahol nem vívhatott, innen visszatérve 1896-97-ben a Bécsújhelyi Military Facht Curse, katonai vívómesteri oklevelét kapta.

1897-től a kőszegi katonai alreáliskola magyar nyelv-, torna- és vívótanára, illetve osztálytisztje volt.

A MAC (Magyar Atlétikai Club) vívója volt. Tőr-, párbajtőr- és kardvívásban is versenyzett. 1908-tól 1914-ig szerepelt a magyar válogatottban. Az 1908. évi nyári olimpián a kard és a párbajtőr szakág egyéni versenyein szerepelt és kardozásban Fuchs Jenő mögött a második helyen végzett. Az 1912. évi olimpián a tőr és kard egyéni versenyein indult, és nem ért el helyezést.

1912-től hívatásos katona lett Székesfehérváron. Legmagasabb rendfokozata az őrnagy volt. A városban vívóklubot szervezett. Negyvenötödik életévének betöltése utáni napon elesett a sarajevói harcokban. Hamvait a kőszegi temetőben helyezték nyugalomra. Sírhelyét a Nemzeti Emlékhely és Kegyeleti Bizottság „A” kategóriában a Nemzeti Sírkert részévé nyilvánította.

„Csak oda vonzza a szíve, hol a legtisztább hang a kardcsengés hallatszik” mondta sokszor.

Számos versenyen szerepelt dicsőséggel. A nagy Milleneumi vívóversenyen és az 1898-as Hadseregversenyen aranyérmet, az 1898-as bécsi Union versenyen kardban arany, tőrben ezüstérmet nyert. Hét további nagyobb versenyen nyert arany vagy aranykeretes ezüstérmet.

Az akkori vívótársadalomnak az egyik legjobban szeretett tagja volt, aki mindenkit szívesen tanított.

A vívóközönségnek mindig ünnep volt ha Zulawszky bámulatos művészetét láthatta.

1911-ben a prágai vívóversenyen London után újra legyőzi Vilém Goppold von Lobsdorf-ot, a hatalmas termetű és híres, cseh vívót.

Vers Zulawszkyról egy prágai győztes vívóverseny után:

Zulawszky.

A neve is acélkard suhogás,

szeme sólyomszem,

pengéje csodás.

Öreg sasként, csendben megül mindvégig,

de ha kirebben

felszárnyal az égig.

Nyolc nációt Londonban legaloppolt,

most újra kardot ránt, s legyőzve Goppolt.

Anekdota: „Vita nincs a zsúrral”

Egy vívóverseny után, amit Pósta megnyert, egy szóváltás után megharagította a döntőt levezető bírót, Zulawszky Bélát, az 1908-as olimpiai verseny ezüstérmesét.

„A döntőre már valamennyire pihenten álltam ki, de az első mérkőzéseimben még nagyon álmos lehettem, mert csak arra ébredtem föl, mikor az ellenfelem 3:0-ra vezetett.

Közben meghallottam, mikor az asztalnál Zulawszky az egyik úrnak odaszólt: ...ha ezt a tust bekapja, akkor a versenyt már nem tudja megnyerni!...

Ez az ártatlan megjegyzés jóllehet annyira felpaprikázott, hogy a versenyt megnyertem, mégis úgy elkésérített, hogy miatta drága, jó Zulawszky Béla bátyánkat évekre magamra haragítottam.

A verseny után ugyanis ő volt az első, aki melegen gratulált azzal, hogy én is megnyertem az első bajnokságomat.

Megköszöntem az üdvözlést és a köszönetemet ezzel fejeztem be: ... ne félj Béla bátyám... nyerek én még olyan bajnokságot is, amelyet te elvesztettél!...

Az 1908-as londoni olimpiai kardversenyen tudniillik Fuchs Jenő és Zulawszky holtversenyben voltak az első helyen és a döntő tust Zulawszky elvesztette s így Fuchs lett a világbajnok.



Ez a célzás elevenébe vágott és éveken át kerülte a velem való találkozást, sőt még a zsűriből is kiállt Zulawszky, ha vívtam.

Bár az akkori hörcsögös fogadkozásom beteljesült, mégis szívemből sajnálom a tapintatlanságomat!

Főleg azért, mert csak Párizsban, a győzelem után jutott eszembe, hogy a legnemesebb szívű ó, leggavallérabb gondolkozású Zulawszky Bélától elfelejtettem bocsánatot kérni. Később, mert akkor Béla bácsi már régen a világháború hősi halottja volt."



Zulawszky Béla sírja